

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 2. Idem Sacramentum gratiam augere & feruorem in bonis operibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

cramento, cui Christus Dominus noster *sex* adiūxit insignes promissiones, in quib. velut compendio continentur omnes aliae, quae ad salutē & perfectionem nostrā spectant. Ait enim Ioan. 6. cap. *Qui manducat meam carnē, & bibit meū sanguinem, in me manet, & ego in illo: Sicut ego vivo propter patrem, qui manducat me, vivet propter me, Non esuriet, nec sitiet unquam: Qui manducat ex hoc pane, non morietur: sed vivet in aeternum: Et in se habet vitam aeternam. Et ego resuscitabo eum in novissimo die.* Quae possunt promissiones his esse splendiores? & quae pignora maioris momenti ad ear. firmitatē & securitatem dare nobis potuit, quam diuinum hoc sacramentum? nam quod in eo latet, tantū valet, quantū omnes illae. Cum huiusmodi ergo promissis ac pignoribus non concipies spem firnam, quod Deus tuas exaudiat orationes, à tuis liberabit periculis, donaq; concedet, quae in his tibi promissis offert (quod si de tua imbecillitate dubitas, ipsum sacramentum ad hoc tibi datur, vt & illa reparetur.

§. II. *Idem Sacramentum gratiam augere, & fervorem in bonis operibus.*

TERTIA VOCATIO perfectior, est ad GRATIAE & CHARITATIS vitam recipiendam, quae per Baptismum tribuitur; aut per poenitentiam reparatur: imò interdum per ipsam cōmunionē reficitur: quando peccator non potens confiteri, & existimans, se habere cōtritionem, ad hoc sacramentū accedit cū eo tantū dolore, quem Attritionem vocamus. tum. n. gratiae vitam suscipit virtute celestis huius escā, quae, quod sit noue legis sacramentū, potest in aliquo casu, contritionis defectū supplere. Ad eum modum, quo Philistaei; existimantes se magnū honorem Arcā Testamenti deferre, n. eam statuerunt iuxta Dagon idolū suū: ad quam earū intentionem respiciens Deus, nō destruxit ipsam aram; nec voluit ipsam Arcā euanescere; ne tamen voluit tam indignū comitem eam habere: sed idolū ex ara deiecit, & abscisis capite & duabus palmis manuum, truncum iacere super terram. Ita quando bona intentione diuinū hoc sacramentū in altari cordis tui collocas, in quo idolum est peccati mortalis, te id sine culpa non aduertente: non irascitur ipse Dominus, nec euanesceat ex anima tua, sed idolum illud deiiciet, abscindens eius insolentiam, ne tibi amplius noceat.

SED huiusmodi casibus omisiss, vt pote raris, proprius Eucharistiae effectus est, hanc vocationem perficere, cōseruando. vt S. Thom. ait, & augendo gratiam, quam alia sacramenta tribuerunt: In quo multūm adiuuat sacramentum Confirmationis, vt cum firmitate in perfectione crescāt: quam qui illud suscipiunt, profitentur. Siquidem absque sacra cōmunionē non poterit, ad eius fastigium perueniri: iuxta ipsius Saluatoris sententiam dicentis: *o Nisi manducaueritis carnem filii hominis, & biberitis eius sanguinem, non habebitis vitam in vobis. Qui manducat meam carnem, & bibit meū sanguinem*

habet

m Ioan. 6.
57. &c.

S. Thom. 3. p.
1. 80. a. 4.
ad 5.
Gratia &
Charitas.

n. 1. Reg. 5. 2.

4.
3. par. 9. 79.
a. 1.

Ioan. 6. 54.

lib. 4. in
Ioan. 6. 14.

p Luc. 8. 55.
Matt. 9. 25

q Exod. 12. 7

r Ioan. 6. 49.
52.

s Psal. 104.
37.

t Apoc. 20.
14. & 21. 2.
Tria bona
S. Euchari
visti.
u Gen. 2. 9

habet vitam aeternam. Quemadmodum enim corporis vita absque cibo & potu corporali conseruari non potest: ita spiritalis animæ vita absque carne & sanguine, quæ in diuino hoc Sacramento ad eius nutritionem datur, conseruari non poterit: cum eo autem poterit vsq; in vitam aeternam: quia à morte, quæ ob culpam incurritur, præseruat. Quod pulchrè expendit Sanctus Cyrillus, dum prædicta verba exponit: Quoniam caro (inquit) Saluatoris vnita est verbo diuino, quod est ipsamet vita, fit, vt nos illa viuificet, cum eam sumimus. Ob eam enim causam, cum Christus Dominus noster mortuos resuscitaret, non solum verbo & imperio tanquam Deus vtebatur; sed nonnunquam eos etiam sua carne tangebatur. nam filia Archisynagogi *tenens manum* dixit: *Puella surge*: vt intelligeretur, etiam eius corpus vitam dare posse. si igitur mortui, tactu corporis eius resurgunt: quomodo non viuemus nos carnem eius manducantes? quemadmodum aqua, quamuis natura sua sit frigida, cum tamen igni coniungitur, frigiditate reiecta, ignis calore feruet: ita nos quamuis natura corruptibiles, tamen participatione vitæ, quam nobis viuifica Domini nostri caro confert, erimus immortales. Quare æquum fuit, vt non solum anima beatam vitam per Spiritum sanctum consequeretur; sed corpus etiam hoc terrestre, gustu & tactu eius visibilem hunc cibum percipiens, immortalitatem obtineret. Quis Habraos à morte præseruauit, cum omnia Aegypti primogenita perierunt? an non id factum propterea est, quod illi agni carnes comederunt; eiusque *q sanguine virumque possem & superliminaria domorum*, in quibus comedebatur, tangebant? an non figura hæcerat vitæ? quam dat nobis caro & sanguis Christi Domini, quem agnus ille referebat? hæc ferè Cyrillus. Ex quibus diuini huius sacramenti efficacitas cognoscitur, in conseruanda ac perpetuanda spiritali animæ vita; & suo tempore etiam corporis. Id quod amplius ipse Christus Dominus exposuit, cum dixit Iudæis: *r Patres vestri manducauerunt Manna in deserto, & mortui sunt: si quis verò manducauerit ex hoc pane, viuuet in æternum.* Quamuis enim Manna esset cibus medicinalis, & à morbis eos præseruaret, qui illud in deserto comederunt, iuxta illud Dauidis: *s Et non erat in tribus eorum infirmus*: non tamen ex senectute & morte eos liberauit. Hoc autem diuinum sacramentum potens est animam à tribus his spiritalibus miserijs liberare. A *morbis* scilicet, quæ sunt peccata lenia, siue ex malitia, siue ex consuetudine, & à *senectute*, hoc est torpore, & virtutis tædio; & à morte, quam S. Ioannes *primum* appellat, & à *secunda*, quæ est mortale peccatum, & infernus: ac proinde potens est efficere tria bona tribus his malis contraria: salutem scilicet animæ spiritualem, spiritus vigorem, & in gratia perseverantiam, donec vitam consequatur aeternam. Quam ob rem merito potest comparari u *ligno vita*, quod erat in medio

para-

paradisi terrestres, quod omnes hos effectus in corporibus efficiebat, præseruans illa à corruptione, & reparans (vt ait S. Thom.) naturalem eorum vigorem, ac iuuentutem renouans: quæ ratione eorum vitam perpetuam reddebat, donec iustos Deus in cælum transferret. Quid ergò mirum, si arbor hæc vitam det æternam, sanet, renouet, animasque confirmet, donec in cælis collocentur. Hoc Domini corpus (ait S. Bernard.) agrotorum est medicina, peregrinantium leuamen, debiliū confortatio, fortiumq; lætitia. Hic cibus est, quem Zacharias (vt LXX. verterunt) appellat *x frumentum iuuenū,* & *vinum germinans virgines,* eò quòd spiritualem iuuentutem conseruet, & à senio & corruptione præseruet, ac puritatem & integritatem communit in carne, & in spiritu. Ac propterea canit Ecclesia: *Introibo ad altare Domini; & sumam Christum, qui renouat iuuentutem meam.*

Ex his apparet, quòd hoc diuinum Sacramentum plurimum exaltet, perficiatque alteram illam vocationem ad bona opera exercenda: proferens nimirum fructus dignos pœnitentia, & dignos perfecto Christiano: & efficiens, vt omnes fructus sani sint, recentes, diuturni, ac valde copiosi: quibus salus, renouatio, ac reformatio ipsius spiritus constanter ad finem vsq; vitæ conseruetur, & augeatur. Eius enim virtus est quasi arboris cælestis paradisi: de qua S. Ioannes ait, quod adferat *y fructus duodecim, per menses singulos reddens fructum suum,* siue alij sint, atque alij; siue ijdē, singulis mensibus renouati: ne vnquam fructus recentes desint. quid autem hoc aliud est, quàm docere nos diuinæ huius arboris vim & efficacitatem in eo, qui dignè communicat: Nec hæreas propterea quod agnoscas te, ex te ipso esse arborem sterilem ac inutilem. Nam etiam *z oleaster si in bonam oliuam* inseratur, proferet (vt ait Apost.) fructus bonos, ac valde copiosos. Cùm igitur Christus Dominus noster *z sit vitis, & nos palmites;* ille oliua frugifera, nos steriles & inutiles: inserere in hanc vitam arborem, vt fauore & auxilio ipsius, fructus proferas, quos ille proferat: nam verè omnes ab ipso proueniunt: ideoque ipsius potius sunt, quàm tui: cùm virtutem ab eo accipias ad eos proferendos. Aliquando proferet in te fructus recentes, inspirando tibi, teque extollendo ad novos orandi modos, & internam cum Deo familiaritatem: nouaque exercitia, quæ prius non erant tibi familiaria. Aliquando ordinarios quidem, & consuetos proferet fructus; sed renouatos ob nouam oblectationem, nouumque in eis exercendis feruorem, ita vt nunquam tibi recentes fructus desint: modò nō te separe ab hac arbore, sed coniunctus illi permanceas per frequentem communionem: siquidem ipse dixit, *a qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, in me manet, & ego in eo, ego scilicet opus in ipso faciam, ipseque idem faciet mecum.* quia vterque vnus erimus spiritus, quernadmodum insertus ramus cum suo stipite.

s. Tho. 1. p.
2. 2. a. 3. q. 2.
Apud S.
Tho. opusc.
59. 6. 5.

x Zach. 9. 17

5.

y Apoc. 22. 2.

z Rom. 11.

24.

z Ioan. 15. 5.

a Ioan. 6. 57.

b Galat. 5.
2. 3. 1. ho 1
2. 9. 7. a. 3
ad 4.

QVOD si scire velis, qui sint *duodecim* illi fructus, quos fecundissima hæc arbor in te proferet, & quos tu cum eius auxilio producere debeas: memento duodecim illorum, quos Apost. b *fructus spiritus* appellat, in quibus reliqui omnes continentur: & intellige eos in sacra Communione valde excellenter erumpere. Fructus eius est CHARITAS, quæ nos intimè cum Deo coniungit; GAUDIUM in Spiritu sancto, quod cor ipsum latificat, atq; confirmat; PAX, quæ exsuperat omnem sensum, pacificans carnem & spiritum, & humanum spiritum cum diuino; PATIENTIA, quæ in laboribus & tribulationibus exultat; BENIGNITAS, quæ omnibus beneficit, etiam hostibus; BONITAS, quæ suauiter se reddit illis amabilem; LONGANIMITAS, quæ diu sustinet, ac sperat; MANSVETUDO, quæ iram cohibet; FIDES, quæ certissimè credit, quod DEVS reuelauit, & confidit, se obtenturam, quæ idem promisit; MODESTIA, quæ omnes exteriores corporis motus componit, ac moderatur; CONTINENTIA, quæ passionum impetus intra legitimos limites continet; & CASTITAS, quæ corpus & animam angelica puritate sanctificat. Omnes deniq; virtutes & heroici earundem actus sunt huius sacramenti fructus. Nam quemadmodum vnus idemque cibus corporis, postquam sumptus est, & in stomacho coctus, est capitis, manuum, pedum, ac reliquarum partium corporis nutrimentum: quæ omnes, hoc recenti subsidio accepto, nouas sentiunt vires ad proprias actiones exercendas: ita spiritualis hic cibus spiritualiter, vt decet sumptus, est nutrimentum charitatis, humilitatis, obedientiæ; ac cæterarum virtutum; quas iuuat ad fructus suarum actionum cum renouatione quadam & perseuerentia producendos: ita vt nec, quod continentur, desinant esse recentes: nec quod recentes sint, continui esse desinant in omnibus duodecim anni mensibus, totius videlicet vitæ decursu. Et hoc modo licet intelligere, quod Christus Dominus noster dixit, *qui manducat meam carnem, habet vitam eternam*, sc. in seipso: quia vitam quandam viuere potest, quæ sit imago æternæ & beatæ vitæ. eum in modum, quo ipsi beati cœlestem suum cibum semper sumunt absq; vlllo tædio, sed cum recenti potius & cõtina oblectatione: Quia semper vident Deum cum summo gaudio, nec vnuquam ex eius aspectu defatigantur: potius recens accipiunt gaudia accidentaria, vt eorum gloria aliquo modo renouetur: ita, qui, vt oportet, communicat, noua semper gratiæ augmenta obtinet; & nõnunquam recentes etiam spirituales sensus ac motus, quibus virtutum feruorem renouat.

e Ioan. 6. 55.

§. III. *Præbet etiam in omni spirituali conflictu auxilium.*

MAGNA etiam pars nostræ vocationis eò tendit, vt Christi Ducis nostri milites efficiamur, & aduersus Christianæ perfectionis ho-

ites